

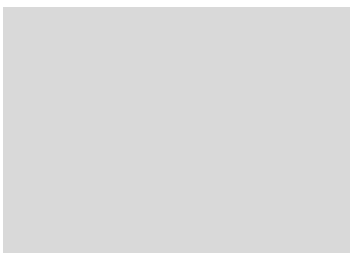
OP DE HOOGTE

JUNI 2020

UIT DE LOCK DOWN KOMEN

Stadsklooster
Mariken

Colofon

'Op de Hoogte' is het bulletin van de Stichting Stadsklooster Mariken.

Het biedt ruimte aan in het Stadsklooster Mariken geïnteresseerden en bezoekers van het Stadsklooster om te schrijven of te lezen over zaken die ons als gelovige en spirituele mensen, raken.

Ook geeft 'Op de Hoogte' informatie over vieringen van het Stadsklooster en activiteiten die door of vanuit het Stadsklooster worden ondernomen.

'Op de Hoogte' verschijnt 5 maal per jaar.
Op verzoek wordt 'Op de Hoogte' per e-mail toegezonden.

Stadsklooster
Mariken

Tijdelijke redactie

Joop Haverkort
Jan Revenberg

Corrector

Madeleine Ligtenberg

Lay-out

Marcel Arts

Medewerker

Chris Dijkhuis

Druk

Jan van Lierop

E-mailadres redactie: redactie-odh@stadskloostermariken.nl

Adres Stadsklooster Mariken

Graafseweg 276
6532 ZV Nijmegen
Tel/fax 06-42386233

Pastor Ekkehard Muth,

Emailadres: ekkehard.muth@stadskloostermariken.nl

Telefoon: 026-4953153

Homepage: www.stadskloostermariken.nl

E-mail: bestuur@stadskloostermariken.nl

Volg ons ook op: facebook.com/StadskloosterMariken/

ING-bank: IBAN: NL35 INGB 0002 2069 16

Rabobank: IBAN: NL47 RABO 0157 8328 56

t.n.v. Stichting Stadsklooster Mariken

De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden teksten te weigeren, in te korten, of anderszins redactioneel te bewerken.

Copyright berust bij de auteurs van de bijdragen.

1 juni 2020

Mede door de coronacrisis is het thans nog even onduidelijk wanneer het volgende nummer verschijnt. U wordt via de mail geïnformeerd.

Inhoud

pag. 4	Van de redactie
pag. 5	Een nieuwe wind
pag. 7	Voorzichtig uit de lock down
pag. 10	Rouw zonder afscheid
pag. 11	Interview Miek Altorf
pag. 15	Van de bestuurstafel
pag. 17	Pinksteren naar El Greco
pag. 18	Ouderen en het coronavirus
pag. 21	Hoe heilig te worden
pag. 24	Blijde boodschap anno 2020
pag. 25	Zing, vecht, huil, lach....
pag. 27	Ons kluizenaars leven
pag. 29	Ondersteuning digitale communicatie
pag. 30	Diaconie (voedselbank)

Voor deze prachtige Pinksterafbeelding hoeft u niet naar het buitenland; gewoon even de Cenakelkerk van de Heilig Landstichting naar binnen lopen en omhoog kijken. In een zee van blauwe tinten daalt in talloze vlamme-

tjes de Geest van Pinksteren op ons neer.

Net als de apostelen zaten we de afgelopen weken bang en afgesloten in onze huizen en precies met Pinksteren gaan ook onze deuren weer open. Vurig verlangen we naar elkaar, naar buiten, naar frisse lucht en een open hemel. Natuurlijk waren de nieuwsbrieven en de online vieringen een geweldig hulpmiddel. Maar het verlangen om weer naar buiten te gaan spat ook van deze Op de Hoogte af.

Dat we in het interview uitgebreid aandacht besteden aan Miek Altorf is zeer verdiend. Met haar digitale en zangkwaliteiten heeft ze enorm bijgedragen om ons Stadsklooster in elk geval op het beeldscherm zichtbaar en hoorbaar te laten zijn.

Els Verheggen vertelt hoe bestuur en kloosterraad stevig via beeld hebben doorgewerkt. Jan Revenberg citeert als oud-zorgmanager met instemming de Nijmeegse hoogleraar ouderengeneeskunde Marcel Olde Rikkert: „Want het is tevens de liefde voor opa’s en oma’s, vaders en moeders, die de kurk is waar de bereidheid van jongeren om te doen aan social distancing op drijft.”

De koepel van de Cenakelkerk verbeeldt met al die vlammetjes, evenals het logo van Stadsklooster Mariken, waar het steeds weer om draait: ‘Verlicht ons duistere verstand, geef dat ons hart van liefde brandt.’

Wij wensen u veel leesplezier
De redactie

Een nieuwe wind.

Weet u nog? De leerlingen hadden zich na de dood van Jezus opgesloten in een soort zelfgekozen lockdown. Ze waren bang en terneergeslagen. Al hun dromen en vergezichten waren de grond ingeboord. Het beste konden ze maar terugkeren naar hun oude leven.

Velen van ons verlangen naar het oude leven. Dat je weer gewoon met elkaar kunt omgaan, handen schudden, elkaar aanraken, knuffelen. Dat de kinderen en kleinkinderen weer kunnen komen, dat je weer naar het verpleeghuis mag. We verlangen naar ons oude leven, en toch zal het nooit meer zo zijn zoals vroeger, want na deze crisis komen zelfs de meest gewone dingen in

een nieuw licht te staan.

De leerlingen merkten dat ook toen twee van hen hals over kop uit Emmaüs terugkwamen. Ze waren op weg naar huis met niets anders voor ogen dan maar weer dat oude leven op te pakken. Maar toen bleek plotseling iemand met hen op te lopen en 's avonds bij het breken van het brood gingen hun ogen open. Opeens zagen ze het weer: de vergezichten, een nieuwe wereld, een nieuwe manier van leven...

En ze zijn nog niet uitgepraat of Jezus komt binnen. Dan zijn de deuren en luiken van hun lockdown weliswaar nog stevig op slot, maar in hun harten zien ze alweer de nieuwe wereld. Ze gaan aan het werk. Op gegeven moment beginnen ze zelfs een soort taakverdeling op te zetten - er komen bijvoorbeeld diakenen - het prille begin van een kerkelijke organisatie.

En bij een van de eerste vergaderingen wordt het huis plotseling vervuld van een ongekende windvlaag. In de frisse wind waaien de papieren van tafel, hun harten en hoofden worden wijd en vullen zich met nieuwe ideeën en met nieuw elan. Er verschijnen vuurtongen boven hun hoofden, zij branden in lichtervlaag van verlangen en gretigheid!

Een frisse wind

Ze hebben het eerst nog niet door, maar allemaal spreken ze nieuwe talen, nieuwe talen van een nieuwe wereld, de taal van de vergezichten, de taal van anders met elkaar omgaan.

Misschien heeft u in de afgelopen weken ook weleens gedacht dat we nieuwe talen zouden moeten spreken. Sinds de crisis begon weten we bijvoorbeeld

wat 'vitale' beroepen zijn: de beroepen in de zorg voorop, de schoonmakers, allen die onze samenleving draaiende houden. En zo weten we eigenlijk ook wat 'niet-vitale' beroepen zijn, diensten en producten die we niet echt nodig hebben. In ons groeps-beeld-bellen-spiritueel-café vertelde iemand dat haar jonge dochter zei: 'dan zullen de vitale beroepen wel het meeste verdienen, toch?' Tja, leg dan maar eens aan je kind uit dat het anders is. In deze crisis valt de markteconomie door de mand.

Paus Franciscus riep met Pasen op om de crisis dan ook aan te pakken om alles wat nu door de mand valt op te ruimen: marktwerking, oude vijandschappen, financieel gewin op kosten van mensen in lagelonenlanden, ongebreidelde uitbuiting van het milieu, economische sancties, machtsvertoon op kosten van vluchtelingen, enzovoort.

Misschien is het geen toeval dat de versoepelingen juist op Pinksteren ingaan. Laat een frisse wind waaien, laten we nieuwe talen spreken. Wat zal ons oude leven toch nieuw worden!

De heilige geest heeft blijkbaar niet gewacht totdat het Pinksteren werd

Net als de leerlingen zijn ook wij tijdens de lockdown doorgedaan. Eerst in kleine stapjes, maar naar verloop van tijd met steeds meer enthousiasme. Onze online-vieringen worden zeer gewaardeerd en er blijken ook buiten onze gemeenschap veel mensen met ons mee te vieren. Overweldigend hoe onze musici Rob, Selma en Wout er steeds meer in gegroeid zijn om de muziek te verzorgen. Eerst nog met technische ondersteuning van Wendel, de dochter van Selma, maar na een weekend oefenen kregen ook Selma en Rob het computerprogramma onder de knie. Al gauw was Marie Cecile als voorzanger te horen, maar niet veel later kwam er een heel clubje van zangers.

En met Pinksteren horen we zelfs het héle koor. Op die manier is het gelukt om onze eigen 'Stadsklooster-sound' naar uw woonkamer te brengen, en we hebben gehoord dat velen van u uit volle borst

meezingen.

Het is hartverwarmend hoe we in onze app-groep met elkaar contact houden. En via onze kluizenaarsmail hebben we misschien meer aan elkaar kunnen laten zien dan voor de crisis. En dan hebben we het nog niet over de vele contacten onderling, een telefoontje, een kaartje, noem maar op. Ondanks dat we elkaar niet konden ontmoeten is het alsof onze gemeenschap alleen maar sterker is geworden.

Onze werkgroep vorming is in samenwerking met het Pelgrimshuis Antonius het project gestart: 'Een profetisch alternatief na corona', waarin gewone mensen aan het woord komen en ook deskundigen om te schetsen hoe het nieuwe leven eruit zou kunnen zien. Binnenkort kunt u op de website de eerste essay's lezen en de eerste filmpjes bekijken.

De werkgroep Allerzielen is begonnen om ondersteuning te bieden aan mensen die in de coronatijd hun dierbaren niet nabij konden zijn en die geen afscheid konden nemen. Als Stadsklooster Mariken bieden we een luisterend oor, via de website kunnen mensen teksten en ervaringsverhalen vinden, en op 8 juli houden we in de Boskapel de 'Gang van het gemis', zeg maar een Allerzielen in de zomer.

Ook hebben tijdens de lockdown bestuur en Kloosterraad bijna wekelijks vergaderd om te kijken hoe we onze kerkgemeenschap op koers kunnen houden en hoe we de mensen het beste van dienst kunnen zijn.

En natuurlijk zijn we met een werkgroep aan de slag gegaan om te kijken hoe we na Pinksteren binnen de regels van de overheid weer veilig kunnen beginnen met kleine vieringen. U leest elders in deze Op de Hoogte er meer over. En in de komende weken zal de werkgroep nog verder werken om vanaf juli de vieringen op zondag weer op te kunnen starten.

De heilige geest heeft blijkbaar niet gewacht totdat het Pinksteren werd.

Nu met Pinksteren pakken we stapje voor stapje ons oude, zeg maar fysieke kerkelijk leven, weer op. Maar met de nieuwe wind in de rug en met het Pinkstervuur in onze harten wordt het nieuw als nooit tevoren.

Zalig Pinksterfeest

Ekkehard Muth

Voorzichtig uit de lockdown, kleine vieringen

Vanaf 1 juni mag in de kerken weer voorzichtig in kleine kring gevierd worden. Er mogen maximaal 30 personen bij elkaar komen. En van de overheid moet elke kerk, dus ook Stadsklooster Mariken, een protocol opstellen, zodat iedereen voor en achter de schermen weet hoe we e.e.a. zo veilig mogelijk kunnen laten verlopen. Met een werkgroep hebben we een protocol opgesteld, en we zullen in de komende weken ook werken aan een protocol voor de vieringen in groter verband.

Omdat we maar met maximaal 30 personen bij elkaar mogen komen hebben we besloten om in juni te beginnen met twee doordeweekse gebedsvieringen. Dus nog geen vieringen op de zondag, want dan zouden we misschien teveel mensen moeten weigeren. Op de zondag gaan we gewoon door met onze online-vieringen.

Bij de gebedsvieringen op doordeweekse dagen oriënteren we ons als Stadsklooster aan de kloosterlijke getijdenvieringen. De vieringen zijn op dinsdag om 19.30 uur en op vrijdag om 10.00 uur

Op de dinsdag avonden om 19.30 uur bent u van harte welkom bij de meditatieve viering van de Familia Augustiniana. En op vrijdag ochtend bent u van harte uitgenodigd voor het ochtendgebed om 10.00 uur.

We hanteren daarbij de bepalingen van het RIVM:

Reserveren, Informeren, Placeren

Volgens de regels van de overheid moet u van tevoren **reserveren**.

Voor de vieringen op dinsdag avond stuurt u een mail of belt u naar Anne-mieke Pacilly a.pacilly@online.nl 024-3561809

Voor de vieringen op vrijdag ochtend stuurt u een mail of belt u naar Ria van Kessel r.vankessel@glazenkamp.net 024-354 22 15

Annemieke en Ria vertellen u dan of er nog plek voor u is.

Bij de ingang **informer**en we naar uw gezondheid door u een aantal vragen te stellen. Komt u niet als u (lichte) verkoudheidsklachten heeft.

Binnen staat iemand om u te **plac**eren, d.w.z. u krijgt een plaats toegewezen. Op die manier kunnen we de kapel zo vullen dat u niet langs elkaar heen hoeft te schuiven.

Het klinkt allemaal wat omslachtig, maar het zal ook gauw wennen. Fijn dat we op die manier weer met elkaar kunnen vieren. Van harte welkom op de dinsdagen en vrijdagen. We zien ernaar uit.

Openstelling Mariakapel

Met het begin van de vieringen verandert ook de openstelling van de Mariakapel. Veel mensen hebben in de afgelopen weken gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een kaarsje te komen branden. Voortaan kunt u voorafgaand aan de vieringen op dinsdag avond en vrijdag ochtend naar de Mariakapel.

Het bestuur

Rouw zonder afscheid

De wereld staat op zijn kop door de coronacrisis. Alle aandacht is terecht gericht op het bestrijden van het virus. De meeste mensen die het virus oplopen genezen gelukkig, maar er overlijden helaas ook mensen. Afscheid nemen van iemand die je lief is, is in de huidige situatie extra moeilijk. Dat geldt niet alleen als iemand overlijdt door het coronavirus, maar ook als mensen overlijden door andere aandoeningen. Vanwege alle beschermende maatregelen rond de corona pandemie zijn er mensen gestorven zonder dat hun dierbaren daarbij aanwezig waren. Voor de stervenden en hun directe naasten moet dit verschrikkelijk zijn. Om te kunnen begrijpen wat dit betekent, is het belangrijk dat we stil staan bij deze nabestaanden. Hoe hebben zij deze situatie ervaren en wat heeft het met hen gedaan.

Het Stads klooster Mariken wil ondersteuning bieden

Vanuit het Stads klooster Mariken willen we een luisterend oor bieden aan mensen die behoefte hebben om hun (verlies)verhaal kwijt te kunnen. De volgende mensen die ervaringsdeskundig zijn in het ondersteunen van rouw en verlies zijn bereid om te luisteren.

U kunt hiervoor één van de volgende mensen bellen.

Ekkehard Muth 06-17112278

Suzanne van Horssen 06-25405945

Annemarie Revenberg 06-50286432

De gang van het gemis

Ook zullen we op woensdag 8 juli een persoonlijke tocht mogelijk maken in de Boskapel waarin u aandacht kunt geven aan uw persoonlijke gevoelens. U maakt als het ware de gang van het gemis en zult in verschillende ruimtes ervaren dat het mogelijk is om stil te staan bij wat u zo bezig houdt. Hopelijk ervaart u dat u niet de enige persoon bent die leeft met de pijn van het gemis in deze coronatijd. Mogelijk zult u tijdens deze tocht erkenning, steun en kracht ervaren om vol te houden en door te gaan met deze afstand die nog steeds nodig is.

Website informatie over rouw en verlies

Op de website van Stads klooster Mariken www.stadskloostermariken.nl kunt u vanaf 9 juni 2020 informatie lezen over rouw en verlies.

Tevens ziet u een link naar gedichten en ervaringsverhalen. U kunt ook uw eigen ervaringsverhaal sturen naar info@stadskloostermariken.nl. Mogelijk kunnen we ook uw verhaal op de website zetten. Delen kan helend werken.

Annemarie Revenberg

In gesprek met Miek Altorf

"Confettiregen"

Joop Haverkort in gesprek met Miek Altorf

Op het eind van ons gesprek zeggen we tegen elkaar, dat we binnenkort dat boek van Splinter Chabot toch echt gaan lezen.

Confettiregen is een prachtig, ontwapenend en ontroerend verhaal over een jongen genaamd Wobie, die opgroeit in een warme en veilige omgeving. Als in een sprookjeswereld. Eenmaal op school komt hij erachter dat zijn enthousiasme volgens sommigen gekooid moet worden, dat sommige kleren alleen voor meisjes bestemd zijn en dat verliefdheid ingewikkelder is dan een hartje tekenen.

Als we ons ZOOM-gesprek beëindigen, blijft in m'n hoofd een wolk van gedachten als confetti neerdwarrelen. Wat is er in een dik uur niet allemaal aan gedachtes voorbij gekomen? Waar moet ik beginnen?

Eerst maar even die wolk van gekleurde snippers:

- Het dubbeltje op zijn kant van Goede Vrijdag, Jezus of Barabbas
- De worsteling van slimme kinderen en die van Splinter Chabot
- Het belang van een individuele leerling versus investering
- Het geluk van even 'niks moeten' versus behoefte aan fysiek contact
- Hoe zo'n 2500 jaar beschaving ineens dreigt op te lossen.
- Het bijzondere Oeteldonks carnaval dat in m'n bloed zit.
- Etc.

Misschien toch maar beginnen met Mieks verhaal over Goede Vrijdag. "Weet je, elk jaar vind ik het weer spannend met Goede Vrijdag. De intensiteit van

de liederen die we dan zingen, het heftige lijdensverhaal dat we dan weer lezen met verschillende stemmen en dan dat moment waarop die vraag van Pilatus klinkt: 'Wie willen jullie, dat ik vrij laat: Barabbas of Jezus?' Ik vind dat elk jaar weer spannend. Kies dan toch voor de beschaving, denk ik dan. Het is een dubbeltje op z'n kant! En dan gaat tenslotte toch de kaars uit."

"Dat was toen zo, en kennelijk nu nog. Hoe is het toch mogelijk, dat in de media programma's waarin mensen elkaar kwetsen, populair kunnen zijn? Elkaar niet kwetsen, elkaar niet aandoen, wat je niet wil dat een ander jou aandoet. Dat is toch de gulden regel van alles wat beschaving mag heten! Wat is er toch aan de hand, dat we een beetje gezamenlijk innerlijk kompas gaan verliezen?"

"Dat vind ik een belangrijke vraag, Miek. De vanzelfsprekendheid van een zekere common sense verdwijnt. Je deelt die met verschillende mensen. Herman Tjeenk Willink beschrijft dit als een 'groeidend, onrustig gevoel'; een gevoel dat de verbinding met de toekomst, de maatschappij waarin we zouden willen leven, niet tot stand komt, terwijl de verbinding met het verleden, de waarden die ons bonden en binden, worden veronachtzaamd. Misschien ligt in die zoektocht naar een 'gezamenlijk, innerlijk kompas' wel een belangrijke opdracht voor ons Stadsklooster. Werk aan de winkel."

Miek vervolgt: "Misschien was het missen van samen de Goede Week vieren wel één van mijn heftigste ervaringen in deze corona-periode. Samen door de diepste ellende gaan en dan met Pasen met het koor alles uit de kast halen om het leven uit te zingen! Ja, dat heb ik gemist!

Ik ben geboren in Den Bosch, maar heb daar weinig meer mee. Ik loop eigenlijk alleen nog warm voor het Oeteldonks Carnaval. Mijn ouders hebben elkaar ooit met carnaval leren kennen: Oeteldonk, dè's net un Sprookje! Dat is het elk jaar weer. Iedereen is er gelijk en het feest geeft me telkens een ultiem gevoel van geborgenheid. Die sfeer was ook kenmerkend voor de San Salvator gemeenschap, waar ik als kind al kwam en ook mijn Eerste Communie heb gedaan. De San Salvator wil net als ons stadsklooster een open, oecumenische en gastvrije geloofsgemeenschap zijn, die midden in de samenleving staat.

Maar ik heb wel m'n eigen weg moeten zoeken. Dat was niet gemakkelijk. In dat proces heb ik ook de naam Miek bewust gekozen: kort en stoer, minder vrouwelijk. Dat past bij mij. Ik wilde niet opgesloten worden in het patroon, dat anderen voor me bedachten. Ik wilde worden wie ik was. Dat moet goed genoeg zijn. Dat wil ik nu ook voor mijn leerlingen. Kijk en luister naar hen, weet wat ze beweegt. Dat is veel belangrijker dan het voldoen aan de eisen van een door anderen bedacht programma.

Toen ik wiskunde ging studeren, was het eerst even wennen. Dit kende ik niet. Anderen waren slimmer dan ik. Ik moest ineens, zelfs voor wiskunde, m'n best gaan doen. Dat was schrikken. In m'n werk als leraar op het Canisius College herken ik de stress die hoogbegaafdheid met zich mee brengt. Je bent anders en dat is het laatste wat je als puber wil. De waardering voor waar je uniek in bent, komt vaak veel later en niet zonder strijd. Voor mij gold dat in veel opzichten. Ik had de ervaring 'Ik ben op alle fronten anders!' Deze corona pandemie geeft me eigenlijk ook de rust om daarmee goed te kunnen dealen.

Ondertussen was m'n geloof een beetje op de achtergrond geraakt. Dat veranderde toen ik als controller op de Universiteit van Wageningen ging werken. Dat is midden in de Bible Belt en m'n collega's aarzelden niet om te getuigen van hun rotsvaste vertrouwen en zekerheid, die de Here hen bood. Met die zekerheid had ik niet zo veel, maar het maakte me wel nieuwsgierig. Via Google ontdekte ik de Boskapel. Ik kwam enkele keren naar een viering en ik werd niet onmiddellijk als potentieel nieuw lid naar binnen getrokken. Ik werd wel uitgenodigd voor een kennismakingsavond voor nieuwe Boskapellers. De inhoud van de avond staat me niet meer zo helder voor de geest, maar op datzelfde moment was er in het gebouw ook een koorrepetitie. Ja, dat wilde ik; zingen, en zo een plek vinden."

"Ondertussen mogen we elkaar al 9 weken niet aanraken en moeten we afstand houden. Moet je je eens voorstellen, wat dat voor alleenstaanden betekent. Gisteren ben ik even naar de mondhygiëniste geweest. Moeten we het dan met zulke contacten doen?"

"Natuurlijk hebben we op onze school, het Canisius College, maar ook in ons Stadsklooster geweldige slagen gemaakt door de mogelijkheden van digitale technieken veel meer te gebruiken. Maar dat echte contact dat mis ik. We hebben op onze school een fantastisch team. Als er van de traditie nog iets over gebleven is, dan hoort daar zeker samen eten bij. Bij ons is er altijd eten. Elke gelegenheid grijpen we daarvoor aan. Samen eten schept een band. Samen genieten verdiept de contacten. Dan is het ook verrassend te zien, hoe vaak geloofsvragen aan de orde komen. Vaak verbaast het collega's dan, wanneer ik vertel van mijn betrokkenheid bij een geloofsgemeenschap.

Met name jonge collega's zien kerken alleen tijdens de vakantie als cultureel erfgoed.

Die contacten mis ik in deze periode. Maar dan heb je ineens met één of enkele leerlingen een diepgaand gesprek, maar anderen sluiten zich juist af en zetten bewust de camera uit. Met de camera op je laptop ben je ook kwetsbaar. Je kijkt echt bij elkaar in de kamer. Ik weet wel zeker, dat leerlingen de school nog meer missen vanwege de sociale contacten dan vanwege de lesstof. Die is vaak nog wel digitaal aan te reiken.

Het is denk ik van belang, dat we nu en straks de tijd nemen om goed na te denken over wat ons overkomt in deze periode. Dat kan ook juist een belangrijke taak voor ons Stadsklooster zijn: stilstaan bij wat ons overkomt, verhalen delen en rust vinden. En een plek zijn voor mensen die hebben ontdekt dat ze daarnaar op zoek zijn.

Dat laatste vind ik heel belangrijk. Ik merk, dat ik het helemaal niet erg zou vinden, wanneer deze periode nog een hele poos zou duren. Naast m'n behoefte aan contacten, ontdek ik ook de kluizenaar in mezelf: leven in het ritme van de dag, geen grootse verwachtingen, even pas op de plaats. Daar is doorgaans in onze samenleving te weinig ruimte voor. Nu ontdekken we, hoe het ook allemaal een tandje minder kan. Waarbij ik me bewust ben, dat ik dat makkelijk kan denken met mijn vaste baan en inkomen. Het ligt voor veel mensen heel anders.

Ik wil me blijven inzetten voor het Stadsklooster en met name ook de 'roze activiteiten' in Nijmegen. Wat goed, dat ons Stadsklooster zich daar zo aan verbindt. Want hoe tolerant we ook denken te zijn t.a.v. seksuele verschillen, de norm, het 'plaatje', blijft toch het heterostel. Dat is natuurlijk maar goed ook, anders houden we de aarde niet bevolkt. Maar als je niet in dit 'plaatje' past, dan blijft het ingewikkeld, altijd! Dat geldt ook in een tolerante omgeving. De worsteling met het 'anders zijn' gaat niet voorbij. Dat vergt voortdurende alertheid. Kwets niet, heb lief!"

"Miek, bedankt." We sluiten na een dik uur 'zoomen' af, zijn toe aan een kop koffie en verlangen ernaar het gesprek face-to-face voort te zetten.

Joop Haverkort

Van de Bestuurstafel

De vorige bijdrage "Van de Bestuurstafel" rondde ik af met de woorden: Het wordt een veelbelovend voorjaar als opmaat naar een schitterende zomer. Hoe anders is het daarna verlopen. Het voorjaar wás veelbelovend. We mogen een schitterende zomer verwachten. En toch....

In december hoorden we voor het eerst van het coronavirus vanuit het Chinese Wuhan. China is ver weg. Totdat in januari de eerste besmettingen gemeld worden vanuit Frankrijk en vervolgens Italië. Op 27 februari hoorden we van de eerste besmetting in Nederland. En als dan de eerste patiënt overlijdt wordt het serieus.

Op 9 maart stopt Nederland met handen schudden. Daarna volgen de maatregelen elkaar heel snel op....

Op 11 maart was het Symposium Voltooid Leven in de zorg. Tot het laatste moment was het spannend of het door zou kunnen gaan. Een week lang hadden we dagelijks contact met het RIVM. Tijdens het laatste contact op 10 maart verzekerde het RIVM ons dat het verantwoord was het symposium door te laten. Het symposium is doorgegaan. Het was een succes (lees en bekijk de verslagen op [StadskloosterMariken.nl](https://stadskloostermariken.nl)). Het was op het nippertje. Op 15 maart hebben we nog samen gevierd. Ook dat was op het nippertje. En toen belandden we met zijn allen in de intelligente lockdown.

Na die landing was er geen tijd om stil te zitten. Per direct constateerden we een enorme inventiviteit en creativiteit. Ook binnen Stadsklooster Mariken.

Op 22 maart hebben we de eerste maal, in verbondenheid met elkaar, online gevierd. Geweldig, dat dit zo snel opgepakt is. Het is helemaal geweldig dat we nu een gedreven team, dat steeds groter wordt, met veel volharding aan het werk zien.

Zelfs ver over de grenzen wordt met ons meegevierd.

De oproep om, zoveel als mogelijk, thuis te werken geldt ook voor ons. Bestuur, Kloosterraad en alle werkgroepen vergaderen online. We ZOOM-en wat af.

Zo kunnen we "gewoon" doorwerken.

Zeker in de eerste weken hebben we veel gesproken over het contact met de gemeenschap. Wat kunnen we doen? Vervolgens, doen we genoeg? Om dan

op zoek te gaan naar het antwoord op de vraag: Hoe zorgen we ervoor dat de verbondenheid vastgehouden wordt?

Inmiddels zijn we ook weer zo ver dat we ruimte hebben om te werken aan de ontwikkeling van het Stadsklooster. Space for Grace gaat gewoon door. U weet wel, het project van Porticus. Stadsklooster Mariken participeert met drie projecten: Voltooid Leven, Allerzielen, Samenwerkingsverband Spiriscapes in Nijmegen.

Al tweemaal hebben we online, via de Corona Check-in, vertegenwoordigers van de negen participerende projecten (o.a. Huis van Dominicus Utrecht, Nieuw Sion Diepenveen, een project in Huijbergen) ontmoet. Het doet goed te ervaren, dat die andere projecten ook zoeken naar mogelijkheden om contact te onderhouden met de gemeenschap. En dat ook zij zoeken naar mogelijkheden om op een andere manier vorm te geven aan de projecten.

De "Werkgroep Allerzielen" is al volop actief. U hebt daarover gelezen in de Kluizenaarsmail. Na de succesvolle start van het project Voltooid Leven zoeken we nu naar mogelijkheden om te starten met de vervolgactiviteiten. Het project Samenwerkingsverband Spiriscapes in Nijmegen is wat lastiger op te pakken. Kan een start online gemaakt worden? En wat is mogelijk binnen de anderhalve meter? We gaan het ontdekken.

Behalve financiële ondersteuning, daarover berichtte ik al op 1 december, biedt Porticus ook ondersteuning bij het realiseren van de projecten. Op vrijdag 5 juni is een online studiedag, verzorgd door de Firma Hoe Dan Wel. We verdiepen ons in de thema's financiën, communicatie met de doelgroepen en verandermanagement. Iedereen zit thuis achter de eigen computer. En "samen" volgen we deze dag. Een hele nieuwe ervaring!!

Deze tijd vraagt aanpassen en direct handelen. We missen allemaal het directe contact. Het moment dat we op kleine schaal mogen vieren, 1 juni, is nabij. We zien er naar uit. Het is zo belangrijk om elkaar weer direct in de ogen te kunnen kijken.

Na 1 juni komt 1 juli. Dan mogen we met 100 mensen vieren. Ook dan nog steeds rekening houdend met de maatregelen.

Ook dan is het een uitdaging om de eigen kleur te laten zien en de eigen sound te laten klinken.

Het is eveneens een uitdaging om stil te staan bij al het positieve dat deze coronatijd ons ook brengt. Stadsklooster Mariken timmert nu behoorlijk aan de weg. Dat willen we allemaal vasthouden.

Bestuur Stadsklooster Mariken
Els Verheggen - voorzitter

Pinksteren naar El Greco

Een paar jaar geleden was dit topstuk in de Nieuwe Kerk in Amsterdam te zien. Bij hoge uitzondering had het Museo del Prado in Madrid dit grote doek van El Greco (1541-1614) ter beschikking gesteld.

Ik herinner me dit Pinksterschilderij vanaf m'n puberjaren. De stijl van El Greco was zo anders dan dat van z'n tijdgenoten: groots en meeslepend. Die langgestrekte figuren in felle kleuren met grove penseelstreken. Veel mensen van zijn tijd verklaarden hem dan ook voor gek. Maar toen de impressionisten een paar eeuwen later de directe inspiratie van het licht ontdekten werd het genie van El Greco herkend. En Picasso noemde hem een vroege voorloper van het expressionisme.

Er zijn weinig schilders die het Pinkster-

verhaal zo vaak tot onderwerp van hun werk hebben gekozen.

Het lijkt me ook knap lastig om de emoties van Pinksteren in vormen en kleuren te vangen. Waarschijnlijk is de tweede apostel van rechts, de man die ons aankijkt, El Greco zelf. Hij is letterlijk in het verhaal gekropen en probeert ons ook daarin mee te nemen. Wat gebeurt er met ons, wanneer plotseling het licht doorbreekt en je uit je lock-down breekt?

Je staat versteld en beschermt je ogen tegen het licht, zoals de tweede apostel van links. Je slaat stijl achterover, zoals de mannen op de voorgrond of je voelt je weer jong, zoals Maria in het midden: Wat zei ik eigenlijk ooit: "Uw wil geschiede?" Wat overkomt ons?

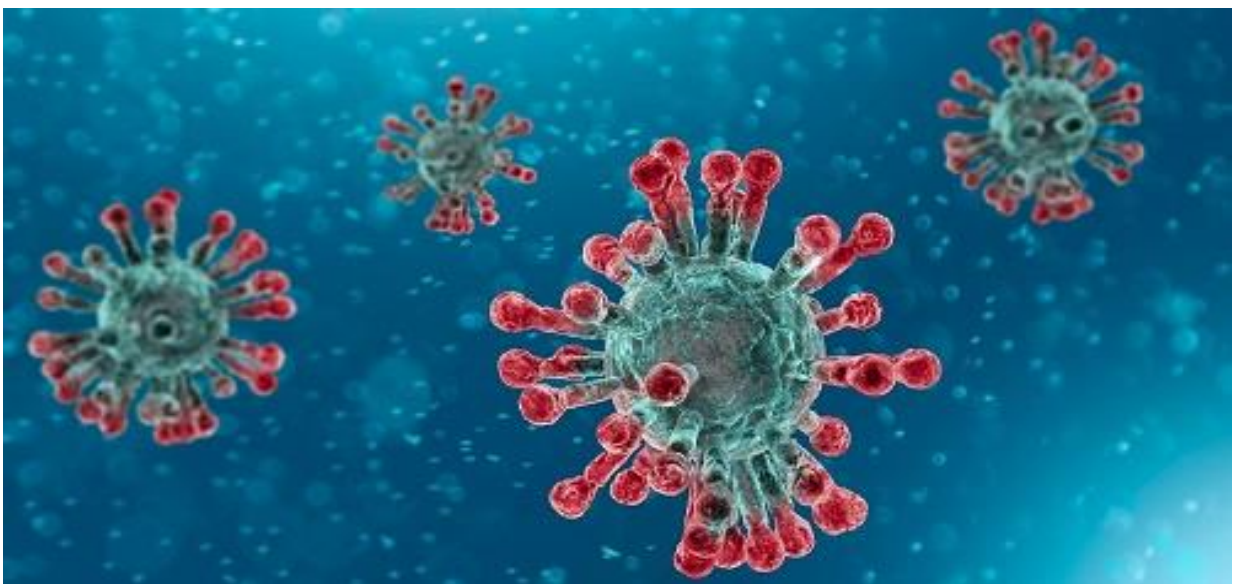

Joop Haverkort

Ouderen en het coronavirus

Een aantal van u weet dat ik voor mijn pensionering werkzaam ben geweest in de ouderenzorg. Tot op de dag van vandaag heeft de ouderenzorg mijn interesse en probeer ik de ontwikkelingen in de zorg voor ouderen te volgen. Onlangs las ik een artikel van Marcel Olde Rikkert, hoogleraar ouderengeneeskunde aan de Radboud Universiteit.

Olde Rikkert geeft in dat artikel aan dat hoogbejaarden die Covid-19 hebben, vaak andere symptomen vertonen dan jongere patiënten. Artsen werden daardoor op het verkeerde been gezet.

Het pandemiebeleid werd, in de hele wereld, vanaf december bepaald door virologen, epidemiologen, infectie-artsen. Olde Rikkert: „Iedereen keek hoopvol naar hen, de eigenaren van het probleem. En zij keken naar het virus, het spannende, nieuwe virus uit China; Hoe zich dat verspreidt en wat het doet met organen. Ze keken níet naar de gastheer, die er het meeste last van heeft: de hoogbejaarde.

Het oude lichaam functioneert anders dan het jongere. Dat verandert niet bij iedereen op hetzelfde moment. De één is 85 jaar maar heeft een 'biologische leeftijd' van 65 en is dus relatief fit. Een ander is jong, maar heeft versleten organen: de longen door het roken, de lever door het drinken, diabetes door overgewicht. Of gewoon door pech.

Maar de grote lijn is: naarmate de leeftijd oploopt, worden de vaten nauwer, pompt het hart minder goed, stroomt het bloed minder snel en slijten organen en onderdelen zoals hersens en gewrichten. Gemiddeld hebben tachtigers een lichaamstemperatuur van 35 à 36 graden. Het bloed stroomt moeilijker en dus zijn ze kwetsbaar. Als een tachtigjarige 37 graden meet, dan

heeft ze koorts als ze normaalgesproken op 35 graden zit. „Maar de coronarijlijnen van RIVM spreken tot op de dag van vandaag van een coronaverdenking vanaf 38 graden koorts. Dat is bij ouderen niet relevant”, zegt Olde Rikkert. „Ze hebben vaak Covid-19 zónder 38 graden koorts.”

Van de hoogbejaarde patiënten heeft bijna niemand twee typische Covid-19-verschijnselen. Hooguit één. Dus níet de combinatie van symptomen die officieel op Corona wijst: 38 graden koorts, droge hoest, kortademigheid. Nee, zij hadden soms iets compleet anders: ze hadden een delier (acute verwardheid) of waren gevallen.

Een ander verschil met jongeren is dat bij ouderen het afweersysteem minder goed werkt. Olde Rikkert: „Door een aanval van een griepvirus of een virus als corona raakt het immuunsysteem van de oudere in opperste staat van activiteit maar het strijdt niet gericht. Er ontstaat een soort afweerstorm, een overkill, en díe kunnen het hart, de longen en het brein (delier) niet meer aan.”

In de coronacrisis keken beleidsmakers volgens Olde Rikkert op dezelfde manier naar iedereen. „Je moet écht anders naar ouderen kijken, ze zitten anders in elkaar.”

Tegelijk werden de coronadoden in verpleeghuizen niet bijgehouden. Omdat een groot deel van de zieke ouderen niet was getest op het virus telden ze niet mee in de RIVM-statistiek. Ze kwamen niet in aanmerking voor een test. Of er werden twee zieke ouderen getest op een afdeling en van de andere zieken op die afdeling werd aangenomen dat ze ook Covid-19 hadden. Verenso, de vereniging van specialisten ouderengeneeskunde, is dat zelf maar gaan turven vanaf eind maart. „Het is het beste om te testen want dan weet je ook hoe je een patiënt moet behandelen en kun je beschermingsmiddelen inzetten”, vertelt Olde Rikkert.

En zelfs nu wetenschappers wereldwijd zoeken naar een coronavaccin, wordt het oudere lichaam vergeten, zegt Olde Rikkert. „Alle vaccintests worden gedaan op vijftigers! Dát zijn de mensen die zich melden voor onderzoek. Als je iets langer de tijd neemt en ook test op tachtigers krijg je misschien een vaccin waar ouderen baat bij hebben. Maar het moet snel, snel.”

Het doel moet niet zijn dat kwetsbare ouderen zoveel mogelijk overleven, zegt hij. „De ouderengeneeskunde moet leven toevoegen aan de dagen van mensen op hoge leeftijd en niet dagen aan het leven. Bij COVID-19 moet je dus de veerkrachtige, biologisch jonge ouderen steunen bij overleven en de zwakkere ouderen goed begeleiden. De symptomen verlichten.

Op de ‘oversterfte’ van deze maanden door het coronavirus zal ‘ondersterfte’ volgen, verwacht hij. „De mensen die anders het komende jaar zouden zijn overleden, zijn alvast gegaan.” En de ouderen die Covid-19 hebben overleefd,

zullen allemaal zijn verzwakt. „Mensen die besmet zijn geweest, houden er schade aan over. Mensen die niet zijn besmet maar sociaal zijn geïsoleerd, leveren ook in. Het is bewezen dat je immuunsysteem daardoor verslechtert.” En dan heeft hij het nog niet over eenzaamheid in de kostbare tijd die ouderen rest. Door de intelligente lockdown zijn ouderen lange tijd alleen geweest. Dat is een paradox. Olde Rikkert „Want het is tevens de liefde voor opa’s en oma’s, vaders en moeders, die de kurk is waar de bereidheid van jongeren om te doen aan social distancing op drijft.”

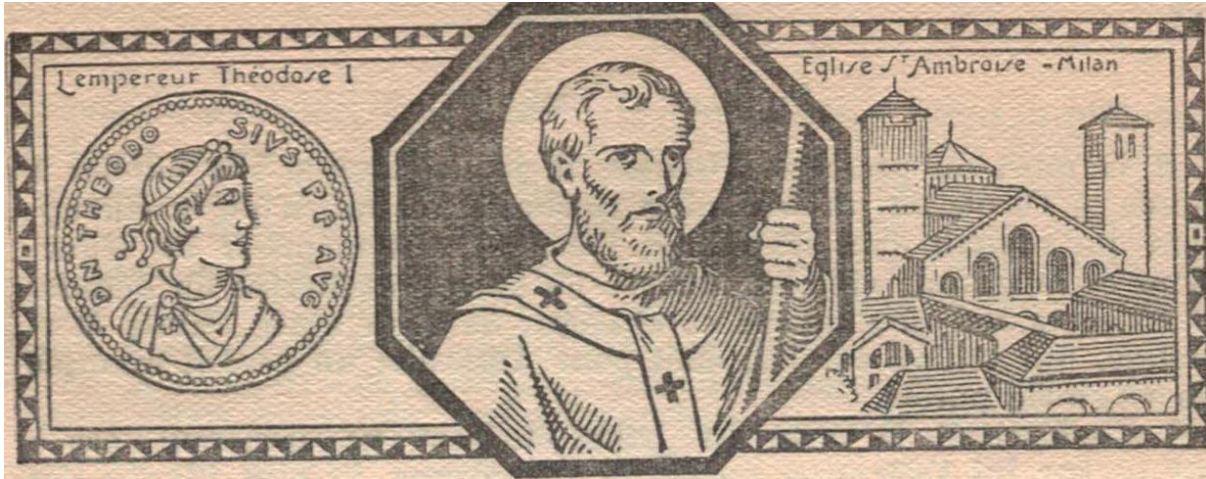
Nu denkt u misschien: “Interessant artikel, maar wat kan ik er mee als lid van de stadsklooster gemeenschap?” Olde Rikkert probeert met zijn artikel een wat bre-

dere beschouwing te geven over het coronavirus en ouderen. Met zijn slotzin betreft hij ook de eenzaamheid van ouderen bij zijn beschouwing. Is dat ook niet de taak van het Stads klooster Mariken? Wij willen de sociale cohesie in Nijmegen en omgeving bevorderen door meer aandacht voor spiritualiteit en zingevingsvragen in het publieke debat. Het omgaan met het coronavirus, met eenzaamheid, ect. is gebaat bij een brede interdisciplinaire beschouwing. Marcel Olde Rikkert pleit daar dikwijls voor en heeft ook oog voor het belang van mensbeelden en levensbeschouwelijkheid.

Jan Revenberg

Hoe heilig te worden ?/!

Een keuze uit de serie 'Un Saint pour chaque jour' (Parijs 1932)
Samenvatting en vertaling Chris Dijkhuis

Ambrosius, bisschop van Milaan en kerkleraar (340-397) slot

Kerkleraar.

Van lekenbestuurder plotseling bisschop geworden, kon Ambrosius die het civiele recht heel goed kende, niet beschikken over de gewijde wetenschap die een hoge geestelijke nodig heeft. Nauwgezet en nederig als een heilige, zette hij zich vol vuur aan het bestuderen en overdenken van de Schrift onder leiding van de heilige Simplicianus, een Romeinse priester, even devoot als geleerd.

Ambrosius maakte in de gewijde wetenschappen zo snel grote vorderingen dat hij naast Hiëronymus, Augustinus en Gregorius de Grote een van de vier kerkleraren van de Latijnse Kerk geworden is. Hij verzorgde vaak de preek voor zijn mensen en zijn grote en fraaie welsprekendheid verlichtte en sterkte hun zielen. Een van de mooiste momenten uit zijn leven was de doop van een jonge leraar uit Afrika, de geniale Augustinus, Paasnacht 24/25 april 387. De heilige leraar heeft ook veel geschreven, zowel om zijn gelovigen te onderrichten als om het katholieke geloof te verdedigen tegen heidenen en ketters. Hij was raadsman van en rechter onder meerde keizers en tegelijkertijd een vader voor zijn volk. Hij hervormde de liturgie in Milaan en componeerde hymnen die nog steeds in de kerken nog steeds klinken

Ambrosius en Theodosius de Grote.

In 390 vond er in Thessaloniki een onverwacht incident plaats. Nadat er een

bevel was uitgevaardigd een lagere edelman te arresteren, werden door een menigte inwoners de stadscommandant en een aantal magistraten gestenigd. Keizer Theodosius de Grote liet als vergelding een bloedbad van ongeken- de omvang aanrichten. Er werd een feest aangekondigd, maar het werd een slachting met zeventuizend doden. Theodosius liet zich na zijn excommunica- tie lange tijd niet zien, maar besloot met Kerstmis toch naar de basiliek te gaan. Ambrosius aarzelde geen moment toen hij Ambrosius aan zag komen. In vol ornaat kwam hij op de keizerlijke stoet af en riep: "De moordenaar van Thessaloniki komt de tempel van God niet binnen, zijn handen zijn bevlekt met het bloed van onschuldigen!" Toen Theodosius de moed niet opgaf en zei dat ook David gezondigd had en wel vergeving had gekregen, kwam Am- brosius met de uitspraak: "Omdat u David met zijn zonde geïmiteerd hebt, moet u dat ook met zijn boete doen!" Theodosius boog zijn hoofd, begreep het en strekte zich languit voor Ambrosius uit op de vloer van de basiliek. Pas toen hem vergeving was verleend, kon hij de kerk binnen gaan. Met "Ik ken maar één iemand die mij onverbloemd de waarheid voorgehouden heeft, bis- schop Ambrosius", maakte hij zijn vernedering compleet. Niet veel later werd Theodosius ziek, en overleed met de naam van Ambrosius op zijn lippen.

De dood van Ambrosius.

Twee jaar later werd Ambrosius ziek en moest hij het bed houden. In de nacht van Paaszaterdag, 4 april 397, hoorde bisschop Honoratus van Vercelli die bij zijn aartsbisschop op bezoek was, een stem: "Sta op, hij gaat deze aarde verlaten!" Honoratus stond meteen op. Er knielden al meerdere gees- telijken rond Ambrosius' doodsbed. Een uur lang bad Ambrosius met een kruisbeeld in zijn handen. Men zag zijn lippen bewegen, maar hoorde niets. Honoratus gaf hen nog de communie. Kort daarna gaf de aartsbisschop van Milaan de geest.

Ambrosius werd in zijn basiliek begraven tussen de twee martelaren Gervasi- us en Protasius in. Talrijke wonderen getuigden van de heiligheid van de man Gods.

De invallen van de barbaren kort daarna maakten de graven onvindbaar. Pas op 8 juli 1871 zijn ze herontdekt en werden de heiligen geïdentificeerd.

De feestdag van Ambrosius is op 7 december, de dag van zijn bisschopswij- ding.

Ambrosius weigert Theodosius de toegang tot de basiliek.

Blijde Boodschap

Lezend in de Bijbel kom je tot de conclusie, dat er in langvervlogen Bijbelse Tijden nogal eens sprake geweest is van *blijde boodschappen*.

Maria, Zacharias, Abraham en anderen weten ervan mee te praten.

Sinds kort (om precies te zijn: laat in de middag van donderdag 26 maart 2020) hebben mijn vrouw, Tiny, en ik, maar **ook** onze medebewoners van Portiuncula aan de Graafseweg in Alverna / Wijchen, ondervonden dat vooral in spannende tijden, zoals momenteel tijdens de *coronacrisis*, die boodschappen-van-Hoop-en-Medeleven er óók zijn.

In ons geval kwam *De Boodschap* niet direct uit *het Brandende Braambos*, van *een engel Gabriël* of zomaar *Uyt den Hooghe*, maar was die materieel gezien zeer laag-bij-de-gronds, maar daarom niet minder indrukwekkend.

Wat was het geval?
Een compleet team van *engelen* bestaande uit onze kleinkinderen, *Mijs, Pien en Tijn* onder begeleiding van Schoondochter en Zoon, belde aan met de boodschap, dat

Oma en Opa vanuit vierhoog even naar beneden moesten kijken...

Tot onze grote verrassing was daar een serie gestoepekrijte *Blijde Boodschappen* en hoopvolle kreten op het plaveisel voor de hoofdingang van ons appartementengebouw te lezen zoals: " 'LOVE' oma Tiny en opa Theo; Blijf Gezond; Hou Vol!, VEEL LIEFS".

Het geheel vergezeld van een twintigtal harten in diverse maten. (Zie bijlage)

Kortom:

Gelóóf maar in die Blijde Boodschappen; ze waren er toen....., en toen niet alleen.

Theo Thier

Zing, vecht, huil, lach

Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Niet zonder ons

Voor degene die thuis zit met zijn ouders
Voor degene die leeft met heel veel stress
Voor degene met afhangelende schouders
Moet nu weten, misschien is dit een les
Voor degene in een schuilhoek achter glas
Voor degene die leeft achter gesloten ramen
Voor degene die dacht dat ie alleen was
Moet nu weten, we zijn allemaal samen

Voor degene met het plots lege terras
Voor degene die zijn talent moet onderdrukken
Voor degene die niets doet, die alleen maar wacht
Moet nu weten, samengaat het ons lukken

Voor degene die alsmaar om zich heen graait
Die met geld denkt alles te kunnen kopen
Leert nu waar het echt om draait
Goede gezondheid is waar we zo op hopen

Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Niet zonder ons

Het leven draait niet om geld en roem
Maar om voor jou belangrijke mensen
Mensen die er voor jou echt toe doen
Ik kan me echt niets beters wensen

Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Zing, vecht, huil, sport, lach, werk en verwonder
Niet zonder ons
Niet zonder ons

Het lied van Ramses Shaffy bewerkt door Linde Straathof 13 jaar

Ons kluizenaarsbestaan

Joost Koopmans heeft in zijn archieven een artikel gevonden dat hij 1996 publiceerde in Augustijns Forum. Bijna 25 jaar voor de corona-crisis vertelt hij dat ons kluizenaarsbestaan hele oude papieren heeft. Hier een uittreksel uit het artikel van Joost:

'Afgelopen jaar maakte ik met Martien van den Nieuwenhuizen een tocht door Midden-Italië en bezocht daar onder leiding van Brian Lowery, de prior van San Gimignano, de ruïnes van onze augustijnse voorlopers: de eremieten. Een lekenbeweging uit de elfde eeuw, die terug wilde naar de roots van de kerk.

Waarom wilden ze terug naar de roots? Omdat kerk en klooster tot burchten waren geworden, met een hiërarchie en verworven rijkdommen. Zij zochten een alternatief in het ideaal van de eerste christenen. Het eremiet-zijn zit hem in het alternatieve, dat hoort bij de oorsprong van de augustijnse beweging.

Een tweede poot waarop wij (de augustijnen) staan is de Regel van Augustinus voor het leven-in-gemeenschap. De eremieten hadden die regel aangenomen: een democratische en broederlijke levensstijl, opgebouwd rond het ideaal van de eerste christengemeente. Een stijl die liet zien dat kerk ook anders kon dan in die dagen gemeengoed was.

In 1256 brengt Paus Alexander IV de vele gemeenschappen samen in één verband: De Orde van de Eremieten van Sint Augustinus, oesa. Een kerkelijke inkadering, maar wel een Augustijns model van kerkelijk leven: alternatief, en kerk en klooster beleefd in een sfeer van vriendschap. Dus je niet opstellen tegenover of boven elkaar, maar in elkaar God eren.

Zoals ook andere verwante groeperingen hebben de Augustijnen rond de Boskapel jarenlang zo'n model, zo'n alternatief geboden, en veel mensen zijn daarbij onze partners, onze vrienden geworden.

Is dat een teken van deze tijd? Kunnen wij wat met elkaar? Kan dat nog: lente in de nadagen van ons bestaan? Hebben wij nog de power om mee te gaan met een andere lekenbeweging? In ieder geval denken we er sinds vorig jaar (dus 1995) over na of we samen met geïnteresseerden in religieus leven één grote gemeenschap kunnen worden met diverse gradaties van betrokkenheid, of stadia van erbij horen, van geïnteresseerd zijn, van medezeggenschap, van lidmaatschap, van rechten en plichten. Onlangs hebben we dit idee ook op een open avond in de Boskapel gelanceerd...'

Uiteindelijk zou het nog bijna 25 jaar duren, maar nu hebben we dit model weer opgepakt. En misschien is het helemaal niet verkeerd dat wij, gedwongen door corona, net als onze voorlopers in de elfde eeuw beginnen als eremieten.

Ekkehard Muth

Ondersteuning digitale communicatie

In deze Coronatijden ontmoeten we elkaar veelal digitaal. Vieringen via de website, Kluizenaarsmail, Kluizenaars WhatsAppgroep. En op dit moment lees je waarschijnlijk Op Hoogte ook digitaal. Veel werk, dat door verschillende mensen verzet wordt. Alleen het laatste stukje, zorgen dat het ook daadwerkelijk bij de mensen op het scherm komt, dat wordt steeds door mij gedaan. Leuk om te doen, en qua tijd nog wel te overzien. Maar kwetsbaar. Toen ik begin van de Coronaperiode zelf ziek leek te worden, werd het even heel spannend of de nieuwsbrieven en vieringen zo wel door konden gaan.

Daarnaast, als we straks weer bij elkaar mogen komen en de activiteiten weer opgestart gaan worden, komt er ook weer meer werk aan de website. Teveel voor één persoon om allemaal bij te houden.

Daarom hierbij een oproep. Ik zoek wat ondersteuning bij deze taken. Ik denk dan bijvoorbeeld aan het invoeren van de activiteiten in de kalender en berichtjes plaatsen op de website of (een back-up) voor het versturen van de nieuwsbrieven en Op de Hoogte.

Het onderhoud van de website wordt gedaan met Wordpress, de nieuwsbrieven worden verstuurd met Mailchimp. Als je daar nog nooit van gehoord hebt, dan hoeft dat helemaal geen probleem te zijn. Wie bijvoorbeeld een beetje handig is met WORD, kan ik zeker snel wegwijs maken in deze programma's. Denk je dat je hierin iets zou kunnen betekenen, neem even contact met me op. Want je hulp is zeer welkom.

Miek Altorf, website@stadskloostermariken.nl

Inzameling Voedselbank 2020

Al diverse jaren verzorgen verschillende Nijmeegse kerken in mei en juni een gezamenlijke voedselinzameling voor de klanten van de Voedselbank Nijmegen-Overbetuwe.

In de situatie van de coronacrisis dit jaar is een grote voedselinzameling niet mogelijk.

Nu schommelt het aantal klantgezinnen rond de 750. Maar de Voedselbank verwacht dat door toenemende financiële problemen meer klanten zich zullen gaan melden. Om extra gezinnen te kunnen helpen, zijn daarom snel extra voorraden nodig.

De werkgroep die de gezamenlijke voedselinzameling van de kerken organiseert, vraagt in deze periode om twee vormen van steun:

- door een gift over te maken op bankrekeningnummer NL 16 RABO 0373 7260 23 ten name van Wijkkas PGN-Stad te Nijmegen, onder vermelding Voedselinzameling Voedselbank 2020;
- door op zondagmorgen tussen 10.00 tot 12.00 uur voedselproducten te brengen naar de Antonius van Paduakerk aan de Groesbeekseweg 96 (tel. 06-49392730).

Daar staat een doos klaar waar u dit soort houdbare levensmiddelen in

kunt doen (alles tenminste 3 maanden houdbaar):

- *groenten of fruit, in pot of blik
- *vis of vlees, in pot of blik (geen varkensvlees)
- *pakken rijst, spaghetti, macaroni
- *pakken aardappelpuree (aan te maken met water)
- *koffie, thee, houdbare melk
- *chocoladepasta, appelstroop, jam

De organisatie is van plan een aanvullende voedselinzameling te houden zodra de kerken weer opengaan.

Namens de Voedselbank alvast hartelijk dank voor uw steun.

De diaconiegroep

www.stadskloostermariken.nl

info@stadskloostermariken.nl

Wilt u ons steunen: heel graag!

Postbank: IBAN: NL35 INGB 0002 2069 16

Rabobank: NL47 RABO 0157 8328 56

t.n.v. Stichting Stadsklooster Mariken

Stadsklooster Mariken
Graafseweg 276
6532 ZV Nijmegen